

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και δεύτερον αριθμούντες χρόνον
στην κλεινήν εδρευομένην γην των Παρθενώνων.

Ένηκκόσα και χίλια κι' έπτά,
εύτυχίας παντού και λεπτά.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομή—δλ' εύθείας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο—δ κτώ φράγκα είναι μ όνο.
Γιά τα ξένα όμως μέρα—δ έκα φράγκα και' σ' το χ έρι.

Είκοστή κι' όγδόη του μηνός 'Απρίλη,
κι' άσπακμοός αγάπης ανταλλάζουιν χείλη.

Ένηκκόσα κι' όγδονταεκά
και βελάζουιν κομμάτων άργα.

Ευαγγέλιον ώραϊον έκ τών κατά Κερυκαϊων.

Είπεν ο Κόντης κατ' αυτάς
εις τους πιστούς του μαθητάς:
'Αμήν σάς λέγω σήμερα πώς όλα πάντε πρώτα
κι' αϊών πώς έσθασ χρυσός,
και μήν πιστεύετε ποσός
εις μεμφμοίρων ρήμα.

Έπέρασκα την Πασχαλιά
σε καθαρόν άέρα,
και' στή γιορτή του Βασιληά
δέν ήμουιν έδω πέρα.

Μακράν τών φίλων τών πιστών
'σής Βρύσης; πήγα τό γνωστόν
κι' άρωματίζεις έλος,
ούπερ ούκ έστι τέλος.

Και' στάς όχθας του καθίσας
και μ' άρώματα μεθίσας
και τσοσάτας ευωδίας.

Είπα μόνος έν έκστάσει:
σήμερον ειρήνη πάσι,
κι' άνω σχώμεν τάς καρδίας.

Κώνωπε άνωφελες
σάν κι' έκείνουσ της Βουλής |
γύρω γύρω γύριζαν
και' σ' τ' αυτιά μου' σφύριζαν.

'Αντήγει τών άνωφελών
μονότονον τό μέλος,
έγώ δε σκόπτων και γελών
τό δοξασμένον έλος,
τοῦπα: και σὺ ποὺ θὰ μοὺ πᾶς; και σὶ θ' ἀποξηράνω
και χέρσον θὰ σὶ κάνω.

Δέν είναι τοῦτο σήμερα
πλάτη, ψευτιά, και χίμαιρα,
και πάντες φαίδρονόητε.

'Ελλάδος ήλν τρέμετε,
κι' ο Κερυκατος βρέμαται
πώς θ' άποξηρανθήτε.

'Αμήν, μεμπέδες μου πιστοί,
σας λέγω πώς ήγγύς έστι
σωτήριος ήμέρα,
πασών ένδοξότερα,
πού πνευμ' άποξηράνσεως θὰ πνεύση πανταχού
του κράτους του πτωχού.

Θά λείψη κάθε περιττός
για την Ελλάδα πυρετός,
και κάθε τέταρτατος,
τά μέλιςτ' άπνευκτατος.

Πέν μύλισμ' άποφάλιον
θὰ νεκρωθή κι' έκείνο,
και μήτε μονοπόλιον
θὰ γίνη τό κεινο.

Κι' έκείνα τών άνωφελών
θὰ φύγουνε τά σμήνη,
και κάθε κόνωψ προς καλόν
έπωφελός θὰ γίνη.

Είς όλα πλέον έσας,
και πᾶσ' αναθυμιάσεις
θὰ λείψη κι' ύγρασία.

Κι' άμήν άμήν, έδώ κι' έκεί
θὰ βασιλεύση γενική
καθ' όλα ξηρασία.

Ἐπρὸν θὰ γίνῃ πᾶν ὕγρον,
καὶ λέγω πρὸς τὴν ποιμνὴν
πῶς χέρσον γύρω τῆς ἀγρῶν
θὰ βλέπῃ καθε λίμνην.

Θὰ ξηρανθοῦν καὶ ποταμοί,
θὰ ξηρανθοῦν καὶ βρύσσεις,
ὁ δὲ λαὸς θ' ἀνευρηθῆ
μεγάλας λέγων ρήσεις.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ,
τῷ σωτηρίῳ καὶ ξηρῷ,
μὴ δάφνας ἢ πατρὶς Ἑλλάς
Ξερακίνοὺς θὰ ράνῃ,
καὶ τὰς ὕγρας μὰς κεφαλὰς
Σιμοῦν θ' ἀποξηράνῃ.

Ἐκείνῳ τότε τῷ καιρῷ,
τῷ σωτηρίῳ καὶ ξηρῷ,
νέας ἀποξηράνεως θὰ ψάξουν μεγαλεῖα
ὄσοι φρενήρεις κατ' αὐτῆς θυμόνουν καὶ φωνάζουν,
ἀμὴν ἀμὴν, θὰ ξηρανθῆ καὶ ἡ λίμνη Στυμφαλία,
καὶ Στυμφαλίδες ὄρνιθες ἐκεῖ δὲν θὰ συχνάζουν.

Ἦκεῖνῳ τότε τῷ καιρῷ,
τῷ σωτηρίῳ καὶ ξηρῷ,
ἢ δρῶσα τῶν τελεμάτων γῆ
δὲν θ' ἀναδίδῃ μύρα,
καὶ πᾶσ' ἀστειρευτοῦς πηγῇ
θὰ μείνῃ τότε στεῖρα.

Οὐ μὴν καὶ χάσιμα φωμαῖα
θὰ ξεραθοῦν μὲς' ἑσ' ἄλλα,
μᾶτ' Ἐνεάκρουος καμμιὰ
νεροῦ θὰ βγάξῃ στάλα.

Ἦσως καὶ τὸ θαλάσσιον
πεδίον, τὸ Θεριάσιον,
ἀκόμη νὰ στεῖρευσθῇ.

Κι' εἰς Στάδιον περικλυτὸν
ἀπὸ τὰ μέτωπ' ἀθλητῶν
ιδρῶς οὐ καταρρεῦσει.

Καὶ κανένας πλέον τότε
δὲν θὰ λέγῃ, πατριώται,
πῶς στεφάνων καὶ κοτιῶν ἀξιοῦται μετὰ κόπου
κι' ἐν ἰδρῶτι τοῦ προσώπου.

Τότε, φίλοι μου πιστοὶ
καὶ λογάδες ἀγαστοί,
λέγω πρὸς ὑμᾶς φαειδρῶς
ὅτι λείπει πᾶς ἀδρὸς
περὶ δράσεως ἰδρῶς.

Καὶ θὰ δύναται καθένας,
ὅπου σῶας ἔχει φρένας,
'στ' ἀξιώματα τὰ πρῶτα
ν' ἀνεθῇ χωρὶς ἰδρῶτα.

Κι' ὅταν σκούζουν καθ' ἡμῶν
μὲ μισέλληνα θυμὸν
Εὐρωπαῖοι φαμφορόν.

Τότε πλέον δὲν θὰ κλαίμε
κι' ἀπὸ τέτοια θὰ τοῦ; λέμε
πῶς ταῦτι μὰς δὲν ἰδρώνει.

Τότε καὶ τῆς ἀγελάδος,
δηλονότι τῆς Ἑλλάδος,
θὰ στεῖρευσοῦν οἱ μαστοί.

Κι' εἴς ἐκείνων πλέον γάλα
δὲν θὰ ρέχῃ μῆτε στάλα
νὰ θηλάωνται μαστοί.

Καὶ θὰ βλέπωμεν κυρίου
καὶ φιλάτου; μὰς γνωστοῦς
μὲ κατάξῃρα τὰ χεῖλην.

Κι' ὅπως τῶρα μακαρίου
δὲν θὰ λένε τοῦ; μαστοῦς,
οὐ; ἐθήλασαν οἱ φίλοι.

Εἰς τῆς ἀποξηράνεως ἐκείνης τὰς ἡμέρας
ἐμεῖς θὰ προσπαθῶμεν
κάπως ὕγρας ν' ἀρῶμεν
τὰς φιλικὰς γαστέρας.

Ἀμὴν ἀμὴν σὰν Ἀββακούμ,
πιστοὶ συστρατιῶται,
σᾶς λέγω τὸ ραχὰτὸ λουκοῦμ
πῶς δὲν θὰ πέρῃ τούτε
μῆσα σὲ φίλων στόματα,
ποῦ κάνουνε καμώματα.

Τότε θὰ λείψουν πασχαλίαι,
τὸ Πάσχα θάναι χάσιμα,
κι' ὄλοι τῆς δόλιας τῶν κοιλιάς
θὰ ζῶνουν μὲ παλάσκα.

Τότε θὰ πᾶνουν χωρατὰ,
καὶ κάθε κακομοίρης
τὸν ἀφελὸ τοῦ θὰ κυτῆ
σὰν ἄγιος Φακίρης.

Εἰς τῆς ἀποξηράνεως
ἐκείνης τὰς ἡμέρας
μακρὰς ἀπομωράνεως
θὰ ψάλετε τὸ πέρασ.

Καὶ νέκταρ δὲν θὰ πίνετε
τραπέζῃ; Ὀλυμπίας,
καὶ κύριοι θὰ γίνετε
πάσης ξηροκαμπίας.

Ὅλοι θὰ χάσκουν κλαίνοντες
ἐκείνῳ τῷ καιρῷ,
κι' οἱ τῶν πιδάκων λένοντες
δὲν θὰ σκορποῦν νερό.

Τότε καὶ θρηνοὶ κι' οἰμωγαὶ
κοιλιακῶν ἀγώνων,

**Ο Διπλωμάτης και Κολωνέλος
παρά της Βρύσης το στέλδον έλος.**

ὦς νὰ στερεύσουν αὐ πηγαὶ
κ' ἄδένων δακρυγῶων.

Τότε λαθε θ' ἀγκομαχῆ,
μ' αἶρα θὰ φουσκῶνῃ,
κ' οὐτ' ἕνα δάκρυ μοναχὰ
τὰ μάτια θὰ βουρῶνῃ.

Ἄδακρυτος θὰ μάχεται
καθεὶς γιὰ τὴν πατρίδα,
γιὰ κλάψιμο δὲν θάχετε
δακρύου κἄν ρανίδα...

Ἐν ἐκεῖναις ταῖς ἡμέραις
θὰ μοῦ λέγουν οἱ πατέρες:
δός μας δάκρυ νὰ θρηνοῦμε.

Μὰ κ' ἔγώ, συστρατιῶται,
σὺν μὲ κάνουν ποτε ποτε
'στὴν Βουλὴ νὰ συγκινοῦμαι.

Τὴν φωνὴν μου δὲν θ' ἀφίνο
μπρὸς στὰ κόματα τὰ λάλα
νὰ λαλῆ μὲ τόνον θρήνου.

Μήτε δάκρυα θὰ γίνω
σὺν κορόμηλα μεγάλα
καὶ πιρρότερα κινῶ.

Ἐστὸν ἔτηρον ἐκεῖνον χρόνον
τὸν φρικῶδη, τὸν φρενάρη,
τὰ φασέια μας καὶ μόνον
ὄγραται· θάνατι πληθὺν
τὰ δόλια τέρατά μας δὲν θὰ πητύνουε φωτιὰ
ἐκρηγῶζον τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὰλλόφυλα ταῦτι.

Καὶ σὺν γίνῃ τὸ στομαχι
μὴν σκίψῃς καὶ φροντις
καὶ σιγῆσου δ' ἄλλων κρότοι.

Τότε Βούλγαροι καὶ Βλάχοι
μὲ τὸ κράτος τῆς θροντῆς
σύμμαχοι θὰ γίνουε πρῶτοι.

Καὶ σ' τοῦ Πάσχα τὰς ἡμέρας
τῶν διπλωματῶν τὰς σφίρας
δὲν θὰ σιχίξῃ βαρελότο,
τρακατροῦκα καὶ κρο ἰς,
δὲν θ' ἀκούς κανένα κρότο
καὶ τρελλῆ δὲν θὰ κρατῆς.

Μὲς στὰ τόσα ξαφνικὰ
θὰ βραχούνε μπαγιονέταις,
πυροβόλων βλημάτα,
φώτοφρα, βεγγαλικά,
τσακμακόπετρας, ρουκέταις,
καὶ πυροτεχνήματα.

Ὅλα τότε τὰ πυρὰ
θὰ μουσκέψουε παρ' ἑλπίδα,
καὶ θὰ γίνῃ συμφορὰ
'στου πολέμου τὴν κοιτίδα.

Τότε κάθε πυρολάτρης
καὶ μακρόθεν καὶ κοντὰ
δὲν θ' ἀκούῃς νὰ βροντῆ
παρὰφῶρος ὑπὲρ πάτρης.

Τότε πολεμῶρων γρίνα
καὶ σπιθόβολη ματιὰ,
καὶ τὰ Μάνλιγερ ἐκεῖνα
δὲν θὰ πητύνουε φωτιὰ.

Καὶ στὸ θρόνο δὲν θὰ λέμε πῶς ἐπήγαγε τὰ γῆρα,
καὶ καμμία τότε γλῶσσα
δὲν θὰ κόβῃ, δὲν θὰ ράβῃ
κλεῖη προηούμενα,

και κανίνας δέν θ' ἀνάβη
'στὰ καλὰ καθούμενα.

Τότε θ' ἀριθάρουν πλέον
καρσάχα Βασιλείω
'στῶν Ρωμῶν τὴν ξηρασίαν.

Βρόντους πᾶς δέν θά τρομάζουν
κ' ἔλοι των θ' ἀποθιμαζέου
τῶν πυρῶν τὴν ὑγρασίαν.

"Οὐδοον θά μείνη θαύμα
'στῆς ξηρότητος τὸ καύμα
τῶν πυρῶν ἢ τὸς ὑγρότης.

Και θά χάνουεν τὸν νοῦ των
'στου πυρὸς τὸν τόπον τοῦτον
Βασιλεῖς ἀκηπτοῦχοι πρώτης.

Κι ἔταν μέσα 'στὴν Ἑλλάδα
τίποτα δέν πέρρη φόκο,
μήτε κ' ἴδ' ἠρεπουμπλικάνος.

Τότε 'στὴν ξηρὰν κοιλάδα
θῆλῃ μέσ' ἴπ' τὸ Μάρκο
κ' ἴδ' καινούριος ὁ Σουλτάνος.

Τότε πᾶς καθεῖς Σατραπῆς
μ' ἔνθουσαισμένον ἀγάπησ
τὴν Ἑλλάδα θά φιλή.

Τότε πλέον ἔλοι φίλοι,
καθενὸς Σουλτάνου Πύλη
καί ψηλὴ καὶ χαμηλὴ.

Τότε σάλος φιλελλήνων,
Στάδια, σοροὶ κοτιῶν
γὰ τὰ κούτελ' ἀθλητῶν.

Κι ἔλη θά τρυφή ἡ πλάσις
μὲ Σχολείων παρελάσεις
καὶ μαρτύρων μαθητῶν.

Τοῦτοι μάρτυρες καὶ μόνου,
καὶ χειροκροτῶν σ' ἔμας
θά πιστεύσῃ κ' ἴδ' Τιτόν,
ὁ καλούμενος Θωμάς.

Χαρῆτε, φίλοι μαθηταί,
κ' αὐτὰ σὰς λέγω γὰ καλό,
καὶ δέν συνειθίσα ποτὲ
μὲ παροιμίας νὰ λαλῶ.

'Ἀμην σὰς λέγω φανερὰ
ὅτι κ' ἡ θάλασσα ξηρὰ
'μπορεὶ νὰ κατατήρησῃ
κ' ἴδ' κόσμος νὰ σαστίσῃ.

Κι ὁ Στόλος ὁ πανύμνητος ὁ χάσῃ τὰ νερά του,
ἡ Νίκη δὲ κ' ἡ Θούελλα, τάνιτορπλικιά,
νὰ ρίξουν τὰς ἀγκύρας των ἐμπρὸς 'στοῦ Ζαχαράτου,
καὶ μετ' αὐτῶν οἱ ποταμοὶ καὶ τὰ πολεμικά.

'Ἐκεὶ νὰ παραμείνῃ
κ' ἴδ' Δόξα μας ἐκείνη,
ποῦ φθάνει μετ' ἔθλων.

Καὶ πάντες ἔνω ποταμῶν
τὸ Πάσχα ν' ἀνυμνοῦν ἡμῶν
καὶ πάντων τῶν προσφύγων.

Τοιοῦτον Ἐθαγγέλιον ὁ Κόντης ἀναστάσιμον
ἔφαλε πρὸς τοὺς φίλους,
καὶ τοῦ Λαζάρου τὸ λαμπρὸν ἐφόρεισε παράσημον
μ' ἄλλους στακουροὺς ποικίλους.

**'Στὸν Θεοτόκῃ ζωηρὸς
ψάλλει τῶν φίλων ὁ χορὸς.**

Σὺ τέματα ξηραίνεις
καὶ τοὺς πιστοὺς εὐφραίνεις,
καὶ μέσα κ' ἔξω τῆς Βουλῆς
ἐν παροιμίας δέν λαλεῖς.

Χαῖρε, τῆς Ἀρχῆς Νυμφίε, χαῖρε, κάρα κορυφαία,
'στὸ στιλιπνὸν τῆς Βρύσης; ἔλος κατοπτρίσῃς σάν Νυμφαία.
'Ἡ Λαμπρὴ χωρὶς κροτίδες; πέρα 'ἔτσι, Στρατηλάτη,
κ' ἔλεγαν ἔδω κ' ἔκει:
δόξα καί 'στὸν Δαμηλάτη
καί 'στὴν χωροφυλακῇ.

Κόσμος τῶν Ρωμῶν πολὺς
κατερῆμασε δαφνῶνας
καὶ πρὸς Στάδια σφριγγῶ.

'Πήγανε κ' ἴοι Βασιλεῖς
ὅπως πάντα 'στους Στρατῶνας
νὰ τσουχαῖρουν ταυγά.

'Βάσταξαν καλὰ ταυγά τους
καὶ γὰ Μεγαλειοτάτου
ἐκροτήσαμεν παλάμας.

Πλὴν ἀπέσω συμβουλαὶ
μᾶς καλαναρχοῦν πολλαὶ
νὰ καθίσωμε' στ' αὐγά μας.

Μὰ κ' ὁ Βοκοτόπουλος σου πάσχασε 'στους Συριανούς
καὶ τὸν ὑπεδέχθ' ἡ Σύρα μὲ λαμπάδες καὶ φανούς.
Τι χαρὰς, τί κλαπαδούραι γὰ τῆς Σύρας τὸ καμάρι,
κ' ἔσκουζαν ἐμπρὸς καί 'πίσω : μὰρμπικα, δὲς κ' ἔμένα χαρί.

Τὸν ἐξόμουν χαρμωσίνος
καὶ κορίτσα τῶν Σχολειῶν,
τὸν ἐξόμνησ κ' ἔκεινος
ὁ παπῆς τῶν μαντυλιῶν.

Κ' ἀνεβόσαν φωναί :
ἀνηγέρθη, Συριανέ,
γλυκυστόμοις ρήμασι
μόνος μαγεσάμενος,
καὶ παπάδων κρίμασι
χάριν χαρισάμενος.

Καὶ καρσάσις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ψάλλω Γιάννη τὸν Δαμβέρρη, λόγιόν μας ἀριστέα,
τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου νέον τώρα Γραμματέα.

Περὶφημος ὁ Κυνηγὸς τοῦ ποιητοῦ Δροσίνη,
ὅπου κ' εὐφράδεια κομψὴ καὶ τόσ' εἰδημοσύνη.

'Ἀπὸ μέσης τὸν συχαίρεις κ' ἴδ' Ρωμῆος τοῦ Φασούλη
τὸν Ποῦρην τὸν Μιλτιάδη, Πειραιώτην προσφιλή,
ποῦ τὰς δάφνας τῆς Γαλλίας τὰς Ἀκαδημαϊκὰς
διὰ τόσας ἐργασίας ἔλαβε σημαντικὰς.

Μετ' αὐτὸν πολλὴν Διγυκτον τοῦ Χονδρογιάννη βγαίνει
'Ἐπιθεώρησις τρανὴ κ' εἰκονογραφημένη.